

Sygn. akt XI W 9800/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Syta

Protokolant: Karolina Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 października 2015 roku w W.

w postępowaniu zwyczajnym

sprawy **D. C.**

córki W. i B. z domu K.

urodzonej dnia (...) w G.

obwinionej o to, że:

w dniu 19 grudnia 2013 roku, w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc właścicielem pojazdu marki T. o numerze rejestracyjnym (...) wbrew obowiązkowi, nie wskazała na żądanie uprawnionego organu, komu powierzyła w/w pojazd do kierowania w dniu 15 listopada 2013 r. o godzinie 06:12 na ul. (...) przy ul. (...) w W.

tj. o czyn z art. 96 § 3kw,

orzeka:

I. obwinioną **D. C.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 96§ 3 kw i za to na podstawie art. 96§ 3 kw skazuje ją, a na podstawie art. 96 § 3 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionej karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych,

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 9800/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 listopada 2013 roku o godz. 06:12 na ul. (...) przy ul. (...) w W., za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości, zostało wykonane zdjęcie pojazdowi marki T. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego ustawą i przekroczył dozwoloną prędkość o 32 km/h, czym dopuścił się popełnienia wykroczenia z art. 92a kw.

Na podstawie Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców Straż Miejska (...). W. ustaliła w dniu 16 listopada 2013 roku, że właścicielem w/w pojazdu jest D. C., do której wysłano wezwanie wraz z formularzami oświadczeń o wyrażeniu zgody na ukaranie mandatem karnym za popełnienie wykroczenia z art. 92a kw, bądź do wskazania kierowcy, który

prowadził pojazd w dniu popełnienia czynu oraz formularz oświadczenia o wyrażeniu zgody na przyjęcie mandatu karnego w przypadku niewskazania osoby kierującej pojazdem.

Po otrzymaniu wezwania, w dniu 22 listopada 2013 roku, D. C. nadesłała pisemne wyjaśnienia w sprawie datowane na dzień 19 grudnia 2013 roku. Wskazała w nich, iż dnia 15 listopada 2013 roku nie prowadziła pojazdu marki T. nr rej. (...) i nie popełniła wskazanego wykroczenia. Oświadczyła ponadto, że nie pamięta, kto mógł prowadzić jej samochód ponieważ używają go różne osoby. Nie wskazała jednak, jakie to osoby. Wobec powyższego nie zgodziła się na karanie jej z uwagi na niepamięć, twierdząc, iż w obecnym stanie prawnym jest to nieuzasadnione.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- notatki urzędowej (k. 1-3),
- płyty CD (k. 81),
- wezwania (k. 4),

_ zpo (k. 5),

_ pisma (k. 6-8),

_ notatki urzędowej (k. 14, 15).

Obwiniona nie stawiała się na rozprawie w dniu 22 października 2015 roku. Przesyłka (wezwanie do stawiennictwa) została prawidłowo dwukrotnie awizowana i wróciła z adnotacją „zwrot nie podjęto w terminie”. Wezwanie uznano za doręczone skutecznie (na podstawie art. 133 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 38 § 2 kpw).

Sąd, zgodnie z art. 71 § 4 kpw – wobec nieusprawiedliwionej nieobecności obwinionej, której doręczono wezwanie na rozprawę przeprowadził rozprawę zaocznie i wydał wyrok zaoczny.

Obwiniona w trakcie postępowania wyjaśniającego nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i przedłożyła pisemne wyjaśnienia. Wskazała, że otrzymała wezwanie od Straży Miejskiej do wskazania, komu powierzyła swój samochód do kierowania dopiero dnia 19 grudnia 2013 roku. Podała, że list odebrała pod jej nieobecność teściowa, ale nie pamiętała w jakim dokładnie dniu. Obwiniona wyjaśniła, iż nie prowadziła samochodu marki T. o numerze rejestracyjnym (...) w dniu 15 listopada 2013 roku o godz. 06:12 w W. przy ul. (...) i nie popełniła wykroczenia. Nadto wskazała, iż nie pamięta, kto mógł wówczas prowadzić jej samochód, ponieważ kierują nim różne osoby i wносиła o nie karanie jej grzywną, uważając, iż w obecnym stanie prawnym brak jest ku temu podstaw prawnych.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej w części, w której potwierdziła ona fakt, że jest właścicielem samochodu marki T. o numerze rejestracyjnym (...). Na wiarę zasługuje również to, iż otrzymała wezwanie od Straży Miejskiej. Zaś okoliczność, czy odebrała je osobiście, czy też korespondencja została jej przekazana przez teściową, w ocenie Sądu, nie ma większego znaczenia. Obwiniona miała bowiem świadomość, iż została zobligowana do wskazania, komu powierzyła pojazd do kierowania w czasie określonym w wezwaniu, czego sama nie kwestionowała. Wyjaśnienia w tej części są potwierdzone innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie tj. notatką urzędową (k. 1-3), wezwaniem i zwrotnym potwierdzeniem odbioru (k. 4-5), notatką urzędową (k. 14-15).

Sąd odmówił natomiast waloru wiarygodności wyjaśnieniom obwinionej w zakresie, w jakim literalnie nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i twierdziła, że nie jest w stanie wskazać, komu powierzyła pojazd do kierowania w dniu 15 listopada 2013 roku, uznając je za przyjętą linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie. Linia obrony obwinionej sprowadza się bowiem do twierdzenia, iż nie

pamięta kto mógł kierować jej samochodem, gdyż prowadzą go różne osoby i jej niepamięć w tym zakresie nie może stanowić podstawy do ukarania.

Za podstawę dokonanych w przedmiotowej sprawie ustaleń faktycznych Sąd przyjął również materiał dowodowy ujawniony w trybie art. 76 § 1 kpw w postaci: notatki urzędowej (k. 1-3), wezwania (k. 4), zpo (k. 5) oraz pisma (k. 6-8) oraz notatki urzędowej (k. 14-15). Sąd uznał powyższe dokumenty za w pełni wiarygodne. Strony nie kwestionowały ich prawdziwości ani autentyczności, Sąd natomiast z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

Sąd uznał również za wiarygodne nagranie umieszczone na płycie CD (k. 81). Na nagraniu znajduje się zdjęcie samochodu o numerze rejestracyjnym (...), widoczny jest kierowca - mężczyzna.

Zgodnie z treścią art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. 2012 poz. 1137), zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. W świetle art. 96 § 3 kw oraz art. 78 ust. 4 Prawa o ruchu drogowym na obwinionym jako właścicielu pojazdu ciążył obowiązek posiadania danych na temat osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Udzielenie odpowiedzi wymijającej, bądź też zasłanianie się niepamięcią może być uznane za przejaw zachowania sprawczego z art. 96 § 3 kw. Niewskazaniem osoby, której powierzony został pojazd do kierowania lub używania poprzez udzielenie odpowiedzi negatywnej będzie bowiem zarówno niewskazanie tej osoby, jak i stwierdzenie zobowiązanego, że nie wie on, w czyjej dyspozycji pozostawał pojazd w czasie zdarzenia (Stefański R.A., Wykroczenia drogowe. Komentarz, Lex 2011). Stosownie do treści art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym właściciel lub posiadacz zwolniony jest z obowiązku wskazanego w art. 96 § 3 kw, w przypadku użycia pojazdu przez osobę nieznaną wbrew woli i wiedzy właściciela lub posiadacza w sposób niemożliwy do zapobieżenia.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy należy podkreślić, że w niniejszym postępowaniu bezsporne jest, iż w dniu 15 listopada 2013 roku o godzinie 06:12 na ul. (...) przy ul. (...) w W. ujawnione zostało wykroczenie drogowe polegające na przekroczeniu prędkości przez kierującego pojazdem marki T. o nr rej. (...) tj. czyn z art. 92a kw. Potwierdziły to zebrane w sprawie dowody w postaci notatki urzędowej (k. 1-3) oraz płyty CD (k. 81). Okoliczności tej nie kwestionowała również sama obwiniona. Nie ulega ponadto wątpliwości, iż właściciel pojazdu marki T. o nr rej. (...), tj. obwiniona D. C., została skutecznie wezwana przez Straż Miejską (...). W. do wskazania kierującego pojazdem lub użytkownika pojazdu w wymienionym wyżej dniu. Obwiniona przyznała bowiem, że otrzymała wezwanie od Straży Miejskiej, które odebrała jej teściowa i przekazała jej w dniu 19 grudnia 2013 roku, nie знаła jednak dokładnej daty odebrania przez nią wezwania. Niemniej jednak, w ocenie Sądu, obwiniona posiadała wiedzę o ciążyącym na niej obowiązku wskazania kierującego pojazdem w dniu wskazanym w wezwaniu.

W ocenie Sądu z obowiązku wskazania kierującego pojazdem obwiniona mogłaby zostać zwolniona jedynie w przypadku, gdyby zostało ustalone, że pojazd w tym czasie został użyty wbrew jej woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mogła zapobiec. Taka sytuacja jednak nie miała miejsca, co potwierdziła też w swych wyjaśnieniach sama obwiniona. Mimo to obwiniona nie wskazała, komu powierzyła pojazd marki T. o nr rej. (...) do kierowania lub używania w dniu 15 listopada 2013 roku o godz. 06:12 na ul. (...) przy ul. (...) w W.. Faktu niewskazania obwiniona nie kwestionowała. Uważała ona jednak, że nie była w stanie wskazać kierującego, gdyż nie pamięta tej okoliczności. Podnosiła również, że samochód prowadzi wiele osób. Tym samym wskazała, że nie jest w stanie jednoznacznie określić kierującego samochodem w dniu popełnienia wykroczenia.

Zdaniem Sądu powyższe okoliczności nie mają jednak znaczenia dla zwolnienia się od obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym. Z przepisów tych wynika bowiem ciążyący na

wskazanych w ich treści podmiotach obowiązek należytego zabezpieczenia pojazdu i kontrolowania, kto go użytkuje. W ocenie Sądu także trudno uznać za prawdopodobny fakt użytkowania pojazdu w sposób niekontrolowany przez różne osoby. Przy czym, w przypadku braku możliwości zapamiętania tych danych, właściciel może np. prowadzić w tym celu stosowny rejestr lub powierzyć jego prowadzenie oznaczonej osobie, tak aby zgodnie z ustawą efektywnie wywiązać się z obowiązku wobec uprawnionego organu, w sytuacji zwrócenia się o takie dane przez ten organ zgodnie z art. 96 § 3 kw. Niewątpliwym jest natomiast, że powierzanie samochodu wielu osobom w żaden sposób nie może zwalniać jego właściciela lub posiadacza z obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 p.r.d. Obowiązek ten dotyczy bowiem, w równym stopniu, wszystkich właścicieli i posiadaczy pojazdów – bez względu na to, czy tylko oni sami użytkują swoje pojazdy, czy też oddają je do korzystania innym osobom.

Biorąc zatem powyższe pod uwagę, w ocenie Sądu, brak jest jakichkolwiek przesłanek zwalniających obwinioną z odpowiedzialności za popełnienie zarzucanego jej czynu.

Zgodnie z art. 1 § 2 kw nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. Zgodnie zaś z art. 6 § 1 kw wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi.

Zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie, że D. C. będąc właścicielem pojazdu marki T. nr rej. (...), wbrew ustawowemu obowiązkowi nie wskazała na żądanie Straży Miejskiej, komu powierzyła w/w pojazd do kierowania w dniu 15 listopada 2013 roku i w ten sposób wyczerpała wszystkie znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 kw.

Obwiniona jest osobą pełnoletnią i nie zachodziły wątpliwości odnośnie jej poczytalności. W świetle zebranego materiału dowodowego jej wina, w ocenie Sądu, nie budzi żadnych wątpliwości. W przedmiotowej sprawie wezwanie od Straży Miejskiej zostało skierowane do obwinionej w stosunkowo krótkim czasie od daty zdarzenia, co w ocenie Sądu umożliwiło jej ustalenie, kto w tym dniu użytkował samochód.

W konsekwencji należy uznać, że obwiniona jako właściciel pojazdu, podając, że nie może lub nie jest w stanie pamiętać, kto prowadził pojazd, bądź nie mogąc ustalić osoby już po fakcie ujawnienia wykroczenia, a jednocześnie nie zabezpieczając sobie danych na temat tego, komu powierzyła pojazd, biorąc pod uwagę istnienie ustawowego obowiązku określonego w art. 96 § 3 kw, i przewidując możliwość popełnienia tego wykroczenia, godziła się na to. Obwiniona otrzymując prawo jazdy i uczestnicząc w ruchu drogowym miała bowiem obowiązek wszechstronnej znajomości przepisów Prawa o ruchu drogowym, a za zaniedbania w tym względzie musi ponosić konsekwencje prawne.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że zostały spełnione wszystkie przesłanki do poniesienia przez obwinioną odpowiedzialności za popełnione wykroczenie.

Wymierzając obwinionej karę, Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw. Orzeczona kara grzywny w wysokości 300 złotych w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy oraz jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Sąd wziął pod uwagę wartość naruszonego dobra w postaci porządku w komunikacji. Kara została wymierzona w wysokości oscylującej w dolnych granicach zagrożenia przewidzianego przez art. 96 kw i - w ocenie Sądu - ma przede wszystkim sprawić, że obwiniona wyraźnie uświadomi sobie ciężący na niej obowiązek z art. 78 ust. 4 p.r.d. i będzie się w przyszłości wywiązywała z tego obowiązku, jak też stosowała do zasad ruchu drogowego. Taka kara, zdaniem Sądu, będzie miała pozytywny wpływ na kształtowanie właściwych postaw społecznych w omawianym zakresie. Orzeczona kara jest karą spełniającą swe cele zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i przede wszystkim indywidualnej. Jest ona adekwatna do okoliczności przypisanego czynu i jego społecznej szkodliwości.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych

wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz opłatę w wysokości 30 (trzydzieści) złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).